

Čís. 6960.

Přijetím firmy kupce jednotlivce netvoří se zvláštní právní podmět vedle jejího majitele, nýbrž závod, vedený pod firmou, tvoří součást celkového jmění majitele firmy. Přešlo-li celé pozůstalostní jmění kupce jednotlivce na dědice, přešel na ně i závod s firmou a dědicové ručí zásadně za všechny jeho dluhy, tedy i dluhy ryze obchodní. Přihlásili-li se dědicové po kupci jednotlivci k pozůstalosti vyminečně, aniž by však navrhli oddělení jmění, lze proti nim jako právním nástupcům zůstavitele povolití exekuci, avšak jen v poměru, kterým jim byla pozůstalost odezdána a který jest zjevný z úředního vysvědčení.

I když byla pozůstalost kupce jednotlivce projednána a dědicům odezdána, avšak v osobě majitele firmy nenastala změna, dlužno míti za to, že k rozdělení podniku dosud nedošlo a že jej fakticky (čl. 110 obch. zák.) vedou dědicové dále na společný účet.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1927, R I 209/27.)

Exekuci ku vydobytí peněžité pohledávky proti Anně K-ové, Marii L-ové a nezl. Kristě N-ové soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitelka domáhá se povolení mobilární exekuce proti dlužníkům na základě rozsudku ze dne 21. září 1926, vydaného proti firmě Jan K., jímž byla tato firma odsouzena, by zaplatila žalobkyni jako postupnici firmy Robert C. pohledávku z dlužného zůstatku ke dni 15. června 1926 penízem 332.13.11 £. Směřuje tedy exekuční návrh proti jiným osobám, než proti tomu, kdo jest jako dlužník jmenován v exekučním titulu a mohla býti podle §u 9 ex. ř. exekuce povolena jen, kdyby bylo veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami prokázáno, že závazek v exekučním titulu určený přešel z firmy Jan K. na osoby, proti nimž jest exekuce navržena. Vymáhající věřitelka dovolává se v tomto směru ověřeného výpisu z obchodního rejstříku krajského soudu ze dne 23. prosince 1926 a úředního vysvědčení okresního soudu ze dne 7. ledna 1927, tedy listin takové povahy, jak má na zřeteli § 9 ex. ř. Jde tedy jen o to, zda jest listinami těmi také prokázán přechod závazku. K této otázce jest přisvědčiti. Z výpisu z obchodního rejstříku plyne, že jediným majitelem firmy Jan K. jest továrník Jan K., ale také že majitel firmy zemřel a že po dobu projednání pozůstalosti byl zastupován firmou pověřen syn zůstavitelův Jan K., který bude firmu znamenati vlastnoručním vypsáním jejího znění. Úředním vysvědčením okresního soudu jest pak prokázáno, že Jan K. zemřel dne 24. června 1920, že se k jeho pozůstalosti přihlásili vyminečně vdova Anna K-ová, syn Jan K., dcery Anna J-ová a Marie L-ová a vnučka nezl. Krista N-ová —

tedy také osoby, označené v exekučním návrhu jako dlužnice — že dědicové tito ujednali, že tovární podnik, který zůstavitel provozoval pod firmou Jan K., povede dále pod dosavadní firmou a na účet pozůstalosti zůstavitelův syn Jan K. ml., kterážto úmluva byla schválena pozůstalostním a poručenským soudem, a konečně, že podle odevzdací listiny ze dne 30. srpna 1923 byla celá pozůstalost po Janu K-ovi odevzdána řečeným dědicům, vdově Anně K-ové jednou čtvrtinou a ostatním dědicům (patrně každému z nich) třemi šestnáctinami. Především nutno poukázati k tomu, že firma kupce jednotlivce není ničím jiným, než jeho kupeckým jménem, že se tedy přijetím firmy netvoří zvláštní právní podmět vedle jejího majitele, že důsledkem toho nelze rozeznávat mezi jměním jeho a jměním firmy a že také závod vedený pod firmou, tvoří součást celkového jmění majitele firmy. Přešlo-li tedy celé pozůstalostní jmění kupce jednotlivce na dědice, přešel na ně i závod s firmou a oni ručí zásadně za všechny jeho dluhy, tedy i ryze obchodní (§§ 547 a 548 obč. zák.). Nastoupí-li dědicové v pozůstalost s výhradou dobrodiní inventáře, jsou arci věřitelům jen potud zavázáni, pokud pozůstalost stačí na pohledávky věřitelů i pohledávky jich vlastní, jež jim náležejí kromě dědického práva, a to nejen tím jměním, které zdělili, nýbrž i jměním vlastním (pro viribus nikoli cum viribus hereditatis § 802 obč. zák.). Výmínečná přihláška dědická nebyla by však závadou, by nebyla proti dědicům povolena exekuce bez obmezení §u 802 obč. zák., nenavrhl-li svolání věřitelů (§ 815 obč. zák.). Stačil by tedy i v tomto případě průkaz úředním vysvědčením okresního soudu, by proti jednotlivým dlužníkům v exekučním návrhu uvedeným jako právním nástupcům Jana K-a byla exekuce povolena, avšak jen v poměru, kterým jim byla odevzdána pozůstalost (§ 821, druhá věta obč. zák.) a který jest zjevný z úředního vysvědčení, neboť dlužníci ani v rekursu se nebránili tím, že navrhli svolání věřitelů. Lhostejno jest, kdy dluh vznikl, a že byl žalován dlužný zůstatek, vybývající teprve ke dni 15. června 1926, neboť tím nepřestal býti dluhem pozůstalosti a spadá k tíži dědiců (§ 548 obč. zák.). To vyplyne z této úvahy. Dle výpisu z obchodního rejstříku nebyla ještě dne 23. prosince 1926 firma Jan K. z rejstříku firem jednotlivců vymazána a jest jako majitel její zapsán Jan K. Také zmíněná poznámka o provisoriu co do zastupování a znamenání firmy za projednávání pozůstalosti té doby ještě trvala. Že by se byl rejstříkový stav od 23. prosince 1926 změnil, dlužníci netvrdili. Ze čl. 22 obch. zák. plyne zřejmě, že, má-li býti po úmrtí majitele firmy jednotlivce pokračováno v provozu podniku, vedeného jím pod touto firmou, dědici pod touž firmou jednotlivce, může se tak státi jen jedním z více dědiců jako jediným majitelem firmy jednotlivce za souhlasu ostatních. To se však podle výpisu z obchodního rejstříku dosud nestalo. I když tedy pozůstalost byla již projednána a dědicům odevzdána (viz úřední vysvědčení), avšak v osobě majitele firmy nenastala změna, nutno míti za to, že k rozdělení podniku ještě nedošlo, a že jej fakticky (čl. 110 obch. zák.) vedou dále dědicové Jana K-a na společný účet. Tím se však stávají veřejnými společníky

podle čl. 85 obch. zák., a ručí za obchodní dluhy neobmezeně a solidárně (čl. 112 obch. zák.). Důsledkem toho jest odůvodněn i exekuční návrh tak, jak byl učiněn, a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6961.

Do usnesení opatrovnického soudu, jímž bylo odepřeno schválení smíru ve sporu nezletilce, nejsou oprávněni stěžovat si nezletilcovi odpůrci ve sporu.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1927, R I 243/27.)

Ve sporu nezletilce proti řidiči a majiteli automobilu o náhradu škody uzavřely strany smír, jež opatrovnický soud odepřel ohledně nezletilce schváliti. Do usnesení, jímž bylo odepřeno schválení smíru, stěžovali si řidič a majitel automobilu. Rekursní soud odmítl rekurs jako nepřipustný. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Stěžovatelé se domnívají, že nemělo jim býti upřeno oprávnění ke stížnosti do usnesení opatrovnického soudu, jímž nebyl schválen mimo-soudní smír ve sporu nezletilého Ferdinanda P-a proti nim o náhradu škody z úrazu silostrojem, poněvadž i oni mají na tom právní zájem, by bylo zjištěno, že tento smír jest pro nezletilého výhodným a že proto měl prý rekursní soud zabývatí se věcí samou. Než tyto důvody mluví právě, jak správně uvedl rekursní soud, proti jejich oprávnění, by si stěžovali do odepření schválení smíru. Jest věcí zákonného zástupce nezletilého žalobce a opatrovnického soudu, by uvážili, zda zájmy nezletilcovy jsou tímto smírem plně obhájeny či zda nejsou citelně poškozeny. Stěžovatelé nemají na to práva, by opatrovnický soud schválil smír a nejsou ani k tomu povoláni, by poukazovali na výhody, kteréž prý plynou nezletilci z nabízeného smíru, protože prý nutno počítati se zamítnutím žaloby. Nevadí ani, že otec nezletilého žalobce snad již smír přijal, neboť později si věc rozmyslel a k platnosti smíru jest právě zapotřebí schválení opatrovnickým soudem. Správně byl tedy rekurs odmítnut jako nepřipustný a stížnost do toho podaná není odůvodněna.

Čís. 6962.

Předmětem nároku na vyloučení podle §u 44 konk. ř. může býti pouze individuálně určitá věc. Smísením peněz, jež ani neměly zvláštního označení ani nebyly zvláště uschovány, ztrácí se jejich individualita.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1927, Rv I 1713/26.)